

Arrest

nr. 309 294 van 4 juli 2024
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: op het kantoor van advocaat A. EL MALKI
Keizerslaan 15/5
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 juni 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juni 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juli 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. ISTAS, die loco advocaat A. EL MALKI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker wordt op 28 januari 2024 onder aanhoudingsmandaat geplaatst wegens inbreuken op de drugswetgeving.

1.2. Op 2 april 2024 neemt de verwerende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met oog op verwijdering (bijlage 13septies), alsook een beslissing waarbij een inreisverbod wordt opgelegd voor de duur van drie jaar (bijlage 13sexies).

1.3. Op 26 april 2024 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Op 28 mei 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigerings-beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd bij arrest nr. 308 518 van 16 juni 2024.

1.4. Op 24 juni 2024 neemt de verwerende partij wederom een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

Naam: [G.]

Voornaam: [M.]

Geboortedatum: [...]1999

Geboorteplaats: Selouane

Nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GROND-GEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.*

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 28.01.2024 voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

De politiediensten werden geïnformeerd dat er een drugstrafiek zou plaatsvinden op het adres (...). Betrokkene verlaat het pand en wordt door de verbalisanten gevolgd. Hij wordt later staande gehouden en er wordt een bolletje van 3,65 gram heroïne gevonden en een gsm. Bij een huiszoeking op dit adres worden er 2 andere personen gevat en vinden de verbalisanten 6561 EUR alsook diverse coupures van 275 gram heroïne en 4 blokken en 67 bolletjes, gemaakt van materiaal om in pacsons te verdelen, 5 gsm en een telefoonlijst. De gsm van betrokkene bevat een gesprek over een bestelling van drugs en een afspraak plaats aan het station metro IJzer, een afspraak die uiteindelijk gemist werd.

Feiten van handel en bezit van verdovende middelen indien zij bewezen zijn, getuigen van een normloze ingesteldheid, die de volksgezondheid en de gezondheid van de individuele druggebruiker ernstig in het gedrang brengt louter met het oog op makkelijk geldgewin. Drughandel op de openbare weg veroorzaakt maatschappelijke overlast en ligt aan de basis van randcriminaliteit.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

Betrokkene ondertekende het ontvangstbewijs van de vragenlijst hoorplicht in de gevangenis van Haren op 06.02.2024. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Betrokkene heeft ook geweigerd om een terugkeerbegeleider te spreken op 19.02.2024 en op 18.03.2024. Betrokkene heeft bezoektolating gekregen voor zijn broer en zijn partner, maar deze zijn hem nooit komen bezoeken. Verder is er over zijn broer en zijn partner niets gekend. Het EHRM beperkt het begrip

'gezinsleven' in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. In casu kunnen we enkel een vermoeden hebben dat zijn broer mogelijks op het grondgebied verblijft.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van dit familielid. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Het administratief dossier van betrokkene bevat evenwel te weinig informatie over het voorgehouden gezinsleven om daaruit af te leiden dat er weldegelijk sprake zou zijn van een werkelijk gezinsleven op het Belgische grondgebied dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Daarenboven, zelfs indien zou aangenomen kunnen worden dat betrokkene een werkelijk gezinsleven onderhoudt met een Belgische, quod non, dan nog blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat

het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Betrokkene werd daarenboven nooit gemachtigd tot een verblijf in België, zowel betrokkene als zijn partner wisten of behoorden te weten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk.

Betrokkene diende op 17.04.2024 (enkele dagen na zijn opsluiting in het gesloten centrum van Vottem) een verzoek tot internationale bescherming in. op 28.05.2024 besliste de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen hem niet te erkennen in de hoedanigheid van vluchteling en hem geen subsidiaire bescherming toe te kennen. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest van 19.06.2024 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Uit het administratief dossier van betrokkene kan geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM afgeleid worden.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in zijn verwijderings-beslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering binnenkomst/eind verblijf/terugrijvings-maatregel/verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend op 17.04.2024.

Betrokkene diende op 17.04.2024 (enkele dagen na zijn opsluiting in het gesloten centrum van Vottem) een verzoek tot internationale bescherming in. op 28.05.2024 besliste de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen hem niet te erkennen in de hoedanigheid van vluchteling en hem geen subsidiaire bescherming toe te kennen. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest van 19.06.2024 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 28.01.2024 voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

De politiediensten werden geïnformeerd dat er een drugstrafiek zou plaatsvinden op het adres (...). Betrokkene verlaat het pand en wordt door de verbalisanten gevolgd. Hij wordt later staande gehouden en er wordt een bolletje van 3,65 gram heroïne gevonden en een gsm. Bij een huiszoeking op dit adres worden er 2 andere personen gevat en vinden de verbalisanten 6561 EUR alsook diverse coupures van 275 gram heroïne en 4 blokken en 67 bolletjes, gemaakt van materiaal om in pacsons te verdelen, 5 gsm en een telefoonlijst. De gsm van betrokkene bevat een gesprek over een bestelling van drugs en een afspraak plaats aan het station metro IJzer, een afspraak die uiteindelijk gemist werd.

Feiten van handel en bezit van verdovende middelen indien zij bewezen zijn, getuigen van een normloze ingesteldheid, die de volksgezondheid en de gezondheid van de individuele druggebruiker ernstig in het gedrang brengt louter met het oog op makkelijk geldgewin. Drughandel op de openbare weg veroorzaakt maatschappelijke overlast en ligt aan de basis van randcriminaliteit.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum/verblijfsvergunning. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem afgeleverd zal worden

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 28.01.2024 voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

De politiediensten werden geïnformeerd dat er een drugstrafiek zou plaatsvinden op het adres (...). Betrokkene verlaat het pand en wordt door de verbalisanten gevolgd. Hij wordt later staande gehouden en er wordt een bolletje van 3,65 gram heroïne gevonden en een gsm. Bij een huiszoeking op dit adres worden er 2 andere personen gevat en vinden de verbalisanten 6561 EUR alsook diverse coupures van 275 gram heroïne en 4 blokken en 67 bolletjes, gemaakt van materiaal om in pacsons te verdelen, 5 gsm en een telefoonlijst. De gsm van betrokkene bevat een gesprek over een bestelling van drugs en een afspraak plaats aan het station metro IJzer, een afspraak die uiteindelijk gemist werd.

Feiten van handel en bezit van verdovende middelen indien zij bewezen zijn, getuigen van een normloze ingesteldheid, die de volksgezondheid en de gezondheid van de individuele druggebruiker ernstig in het gedrang brengt louter met het oog op makkelijk geldgewin. Drughandel op de openbare weg veroorzaakt maatschappelijke overlast en ligt aan de basis van randcriminaliteit.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering binnenkomst/eind verblijf/terugrijvings-maatregel/verwijderingsmaatregel

een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend op 17.04.2024.

Betrokkene diende op 17.04.2024 (enkele dagen na zijn opsluiting in het gesloten centrum van Vottem) een verzoek tot internationale bescherming in. op 28.05.2024 besliste de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen hem niet te erkennen in de hoedanigheid van vluchteling en hem geen subsidiaire bescherming toe te kennen. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest van 19.06.2024 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Vasthouding

[...]"

1.5. Op 24 juni 2024 volgt tevens een nieuwe beslissing waarbij een inreisverbod wordt opgelegd voor de duur van 3 jaar (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De Raad is niet bevoegd om kennis te nemen van onderhavige vordering in de mate dat zij zou zijn gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, die in de bestreden bijlage 13septies ligt vervat. Immers, artikel 71, eerste lid van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt verder expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad heeft dus dienaangaande geen rechtsmacht. De vordering is derhalve onontvankelijk in zoverre zij is gericht tegen de beslissing tot vasthouding die ligt besloten in de bijlage 13septies.

2.2. In zijn arrest van 18 oktober 2018 heeft het Grondwettelijk Hof naar aanleiding van een prejudiciële vraag over het toepassingsgebied van artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet duidelijk gesteld dat *“tegen het inreisverbod als dusdanig geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingesteld, aangezien een dergelijk verbod, indien het wordt opgelegd, steeds gepaard gaat met een beslissing tot verwijdering, waartegen een dergelijke vordering kan worden ingesteld wanneer de tenuitvoerlegging daarvan imminent is”* (GwH, 18 oktober 2018, nr. 141/2018, nr. B.10).

Bijgevolg is onderhavige vordering, voor zover zij is gericht tegen de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies), niet-ontvankelijk.

Het houdt in dat de Raad in deze fase van het geding niet ingaat op de kritiek die verzoeker uit in het verzoekschrift onder punt IV.2.

2.3. Verzoeker wordt tijdens de terechtzitting gewezen op de excepties van niet-ontvankelijkheid die de verwerende partij in haar nota met opmerkingen ten aanzien van de beslissing tot vasthouding en het inreisverbod vermeldt. Verzoeker bevestigt kennis te hebben van verweerders nota met opmerkingen en wenst niet in te gaan op de hierin aangevoerde excepties.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voor zover ze is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, d.i. de bijlage 13septies

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu voert verzoeker aan dat hij zich in een welbepaalde plaats bevindt, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering op grond van artikel 39/82 § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet wettelijk vermoed.

Verweerder betwist in de nota met opmerkingen de hoogdringendheid van de vordering niet.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen.

3.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve later kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.3.2. In het middel dat verzoeker ontwikkelt tegen de eerste bestreden beslissing, onder punt IV.1, voert hij een schending aan van artikelen 7, 62, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheids-beginsel, het voorzichtigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM).

Verzoeker licht dit middel toe als volgt:

*“En ce que, la partie adverse a adopté un ordre de quitter le territoire non légalement motivé ;
Alors que, toute décision administrative doit reposer sur des motifs exacts en droit et en fait ;*

*1. Considérant que la motivation formelle des actes administratifs constitue une formalité substantielle consistant en l'indication, dans l'instrumentum d'un acte administratif, des motifs de droit, c'est à dire des dispositions normatives dont l'auteur de l'acte fait application, et des motifs de fait, à savoir les circonstances qui ont présidé à son adoption, qui constituent le fondement de cet acte ;
Que cette obligation a été généralisée par la loi du 29 juillet 1991 à tous les actes administratifs individuels ;*

2. Considérant que le but des dispositions légales précitées est d'astreindre l'administration "à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité" et que "l'obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement, c'est-à-dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs" (Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737) ;

Que E. Cerexhe et J. Vande Lanotte rappellent que “Lorsqu'il s'agit de décisions qui ont fait l'objet de discussions au sujet desquelles l'autorité dispose d'un large pouvoir d'appréciation, la motivation doit être détaillée.” ;

Que dans la justification de l'amendement qui est finalement devenu l'article 3 de la loi sur la motivation formelle des actes administratifs, on peut lire, “Si la motivation est obligatoire, il doit y avoir un rapport de proportionnalité entre l'importance de la décision et sa motivation”. Tel est le sens du membre de phrase : “Elle doit être adéquate”. En commission de la chambre, le ministre a estimé que “cette obligation demeure d'ailleurs générale et doit être proportionnelle à l'intérêt et à la portée de la décision” (l'obligation de motiver les actes administratifs, Bruges, La Chartres, 1992, page 6) ;

3. Que la motivation formelle doit être adéquate comme le précise l'article 3 de la loi 29 juillet 1991 ;

Que le respect de cette exigence doit s'apprécier au regard du principal objectif de la loi, à savoir, permettre au destinataire d'un acte administratif de comprendre les raisons de fait et de droit qui ont conduit l'administration à adopter l'acte en question et, par voie de conséquence, lui permettre de mieux apprécier la légalité et la pertinence de cette décision et donc aussi de l'opportunité de le contester en justice. (C.E. 14/06/2002, n° 107.842) ;

Que le principe de proportionnalité constitue une application du principe du raisonnable et requiert un rapport raisonnable de proportionnalité entre les motifs de fait fondant un acte administratif et son objet ;

4. Que le devoir de minutie impose à l'administration de « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (C.E., 23 février 1996, n° 58.328), ce devoir requiert, en outre, que l'administration procède à « un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre un décision ». (C.E., 31 mai 1979, n° 19.671) ;

5. Que « l'obligation matérielle de prudence requiert que lors de la préparation et de la prise d'une décision des autorités, tous les facteurs et circonstances pertinents soient soupesés. La prudence lors de la découverte des faits et l'exigence d'un examen prudent constituent un élément essentiel de droit » (CE n°130.662, 27 avril 2004, A.P.M. 2004, liv.5, 99) ;

6. Considérant que la motivation de l'annexe 13septies querellée peut être résumée comme suit :

(...)

Que cette motivation ne peut pas être suivie ;

7. Considérant, première branche, que l'article 7 de la loi du 15.12.1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers dispose que : « Sans préjudice de dispositions plus favorables contenues dans un traité international, le ministre ou son délégué peut donner à l'étranger, qui n'est ni autorisé ni admis à séjourner plus de trois mois ou à s'établir dans le Royaume, un ordre de quitter le territoire dans un délai déterminé ou doit délivrer dans les cas visés au 1°, 2°, 5°, 11° ou 12°, un ordre de quitter le territoire dans un délai déterminé... » ;

Qu'il résulte de cette disposition que la partie adverse doit motiver l'ordre de quitter le territoire ;

Que votre Conseil a dit pour droit que l'Office des étrangers devait se prononcer sur l'illégalité ou non du séjour de l'étranger avant de notifier un ordre de quitter le territoire sous peine de violer le principe de motivation formelle des actes administratifs (CCE., 28 février 2014, n° 119 939, affaire 137 564/III) ;

Que toutefois, ce simple constat n'implique pas forcément que l'étranger n'est pas autorisé au séjour à un quelconque titre comme le respect dû aux droits fondamentaux tels que garantis par les articles 3 et 8 de la Convention européenne des droits de l'homme par exemple ;

8. Considérant que l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme dispose que :

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance. 2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. » ;

Que la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme est établie en ce sens que :

« bien qu'en vertu d'un principe de droit international bien établi, les Etats conservent le droit de contrôler l'entrée, le séjour et l'éloignement des non nationaux sur leur territoire, l'exercice de ce droit souverain peut néanmoins poser problème lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'éloignement de l'intéressé constituerait une violation d'un droit fondamental reconnu par un instrument international d'effet direct. En l'occurrence, les pouvoirs de police conférés par l'article 7 de la Loi du 15/12/1980 ne peuvent avoir pour effet de dispenser l'autorité administrative du respect d'obligations internationales auxquelles l'Etat belge a souscrit. Au titre de tels engagements figure notamment la protection des droits garantis par les articles 3 et 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'Homme et des libertés fondamentales ». (C.E.D.H. arrêt Soering c/ Royaume Uni du 07/07/1989) ;

Que la partie adverse doit, pour que la motivation de la décision litigieuse puisse être considérée comme adéquate, énoncer de manière circonstanciée comment elle établit la balance des intérêts, compte tenu du besoin social impérieux qu'il lui revient d'établir, entre le droit au respect de la vie privée et familiale et les objectifs légitimes du paragraphe 2 de l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme ;

Qu'en conséquence, la séparation du « territoire » doit être appréciée dans un cadre définitif et au regard de la violation des droits fondamentaux de la partie requérante. (Droit à la scolarité, à la vie privée et familiale, droit au travail...);

9. Considérant que pour procéder à une analyse complète, le respect de l'article 8 de la CEDH suppose de faire une analyse aussi bien sous l'angle de la vie familiale que celui de la vie privée ;

Que selon la jurisprudence de la Cour EDH, il est « trop restrictif de limiter (la vie privée) à un 'cercle intime' où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'en écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle. Le respect de la vie privée doit aussi englober, dans une certaine mesure, le droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec ses semblables. » (CEDH, Niemetz c. Allemagne, arrêt du 16 décembre 1992). Elle précise également que « la sphère de la vie privée, telle que la conçoit la Cour, couvre l'intégrité physique et morale d'une personne ; la garantie offerte par l'article 8 de la Convention est principalement destinée à assurer le développement, sans ingérences extérieures, de la personnalité de chaque individu dans les relations avec ses semblables. » (CEDH, Botta c. Italie, arrêt du 24 février 1998) ;

Que dès lors que la partie requérante a créé des liens en Belgique, la partie adverse aurait dû analyser sa situation tant sous l'angle de la vie familiale que sous l'angle de la vie privée au sens de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme ;

Que dans le cas de la partie requérante, à supposer que sa relation avec son frère et sa compagne ne rentrent pas dans la catégorie « vie familiale » de l'article 8 de la CEDH, il y avait lieu d'analyser ces relations sous l'angle de la « vie privée » ;

Que pour que la décision d'éloignement notifiée à la partie requérante soit valablement motivée, il aurait fallu que la partie adverse fasse une mise en balance des intérêts en présence démontrant qu'il n'y a pas d'atteinte disproportionnée à sa vie privée ;

Qu'il n'en est rien en l'espèce dès lors qu'il n'est fait aucune référence à la vie privée de la partie requérante ;

Que dans ces conditions, la décision contestée ne peut être considérée comme valablement motivée au regard de l'article 8 de la CEDH ;

10. Considérant que pour que la motivation d'une décision administrative soit valable, il est nécessaire qu'elle soit claire et non contradictoire ;

Qu'en l'espèce, il y a lieu de noter que la décision contestée est contradictoire ;

Qu'en effet, la partie adverse indique que la vie familiale de la partie requérante n'est pas démontrée :

« Het administratief dossier van de betrokkene bevat evenwel te weinig informatie over het voorgehouden gezinsleven om daaruit af te leiden dat er weldegelijk sprake zou zijn van een werkelijk gezinsleven op het Belgische grondgebied dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM » ;

Que toutefois, s'agissant de la relation de la partie requérante et sa compagne, la partie adverse soutient :

« Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Betrokkene werd daarenboven nooit gemachtigd tot en verblijf in België, zowel betrokkene als zijn partner wisten of behoorden te weten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België » ;

Qu'il s'en déduit que la relation entre la partie requérante et sa compagne est reconnue ;

Qu'en conséquence, la partie requérante ne comprend pas comment la partie adverse peut à la fois affirmer qu'elle ne démontrerait pas l'existence d'une vie familiale en Belgique tout en reconnaissant la relation avec sa compagne et la possibilité pour le couple de continuer leur vie familiale en dehors de la Belgique ;

Qu'au vue de cette contradiction, il ne peut pas être soutenu que la décision contestée est motivée au regard de l'article 8 de la CEDH et 74/13 de la loi du 15.12.1980 ;

Que pour l'ensemble de ces motifs, le moyen est sérieux et fondé en sa première branche ;

11. Considérant, deuxième branche, que la partie adverse, en vertu de son obligation de prudence et de minutie est tenue de rechercher et prendre en compte l'ensemble des éléments pertinents de la cause ;

Qu'en conséquence, la motivation de la décision contestée doit reposer sur des faits établis et pertinents ;

Qu'en l'espèce, la partie adverse soutient que « Feiten van handel en bezit van verdovende middelen indien zij bewezen zijn, getuigen van een normloze ingesteldheid... »

Qu'au vu de l'utilisation des termes « s'ils sont effectivement prouvés », il est manifeste que la culpabilité de la partie requérante n'est pas établie ;

Que dès lors qu'il y a encore un doute sur les faits reprochés à la partie requérante selon la motivation de la décision contestée elle-même, la décision contestée n'est pas valablement motivée ;

Que la décision contestée constitue également une violation de la présomption d'innocence de la partie requérante garantie par l'article 6 de la CEDH ;

Que pour ces motifs, le moyen est sérieux et fondé en sa première branche ;

12. Considérant, troisième branche, que la partie adverse a adopté une décision d'OQT sans délai d'exécution pour les raisons suivantes :

- Il existerait un risque de fuite de la partie requérante. Elle aurait ainsi introduit une demande de protection internationale, rejetée définitivement, quelques jours après son renvoi dans le centre fermé de Vottem ;*
- La partie requérante aurait été impliquée dans des faits de trafic de drogue, ce qui démontrerait qu'elle constitue un danger pour l'ordre public ;*

Que l'ensemble de ces motifs sont contestables de sorte que l'absence de délai de départ volontaire n'est pas justifiée ;

Qu'il est soutenu que la partie requérante constituerait un danger pour l'ordre public ;

Que toutefois, ainsi qu'il a été rappelé précédemment, ces faits sont contestés et non établis comme il ressort de la décision contestée elle-même ;

Qu'en conséquence, le moyen est sérieux et fondé en sa troisième branche ;"

3.3.3. Verzoeker zet het middel aan met een uitgebreide theoretische uiteenzetting van de door hem aangevoerde rechtsregels en jurisprudentie. Verzoeker geeft hiermee blijk van een grondige kennis van de relevante regelgeving, zodat de Raad ermee kan volstaan naar verzoekers uiteenzetting te verwijzen.

3.3.4. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven op grond van artikel 7, lid 1, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden (...)"

Daarbij wordt in feite gemotiveerd als volgt:

"Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 28.01.2024 voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden. De politiediensten werden geïnformeerd dat er een drugstrafiek zou plaatsvinden op het adres (...). Betrokkene verlaat het pand en wordt door de verbalisanten gevolgd. Hij wordt later staande gehouden en er wordt een bolletje van 3,65 gram heroïne gevonden en een gsm. Bij een huiszoeking op dit adres worden er 2 andere personen gevat en vinden de verbalisanten 6561 EUR alsook diverse coupures van 275 gram heroïne en 4 blokken en 67 bolletjes, gemaakt van materiaal om in pacsons te verdelen, 5 gsm en een telefoonlijst. De gsm van betrokkene bevat een gesprek over een bestelling van drugs en een afspraak plaats aan het station metro IJzer, een afspraak die uiteindelijk gemist werd. Feiten van handel en bezit van verdovende middelen indien zij bewezen zijn, getuigen van een normloze ingesteldheid, die de volksgezondheid en de gezondheid van de individuele druggebruiker ernstig in het gedrang brengt louter met het oog op makkelijk geldgewin. Drughandel op de openbare weg veroorzaakt maatschappelijke overlast en ligt aan de basis van randcriminaliteit. Gezien de

maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Verzoeker struikelt over de woorden “*indien zij bewezen zijn*” en stelt dat hieruit blijkt dat zijn schuld niet is vastgesteld en dat bij twijfel over de feiten die hem worden verweten, de bestreden beslissing niet geldig is gemotiveerd en bijgevolg ook een schending inhoudt van het vermoeden van onschuld, zoals gewaarborgd door artikel 6 van het EVRM.

Vooreerst wijst de Raad erop dat – om van een gedrag dat de openbare orde kan schaden te kunnen spreken – het geenszins noodzakelijk is dat verzoeker ook daadwerkelijk werd veroordeeld. Het loutere gegeven dat verzoeker (nog) niet werd veroordeeld voor bepaalde feiten, staat er niet aan in de weg dat het bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid. Het “*vermoeden van onschuld*” waarnaar verzoeker verwijst is een fundamenteel beginsel uit het strafrecht dat onder meer werd gecodificeerd in artikel 6, § 2 van het EVRM. Dit beginsel heeft betrekking op de bewijslast in het kader van de strafvervolgning. De thans bestreden beslissing is een verwijderingsmaatregel maar geen maatregel van strafrechtelijke aard. Het is een administratieve maatregel op verblijfsvlak die door een administratieve overheid wordt opgelegd. Het “*vermoeden van onschuld*” kan te dezen dan ook niet dienstig worden aangevoerd. Ook al houdt het aanhoudingsmandaat geen veroordeling in, dan nog mocht de verwerende partij hieruit wel afleiden dat de verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden, te meer rekening houdend met inhoud ervan, zoals hierboven besproken. Het is vaste rechtspraak dat het feit dat een persoon (nog) niet is veroordeeld niet verhindert dat de verwerende partij reeds maatregelen neemt op verblijfsrechtelijk vlak en dat het vermoeden van onschuld, zoals neergelegd in artikel 6, § 2 van het EVRM, niet verhindert dat de verwerende partij bij de uitoefening van haar discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 11 juni 2015, nr. 231.531).

Overeenkomstig artikel 16, § 5 van de wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis, vaardigt de onderzoeksrechter een aanhoudingsbevel uit wanneer hij het bestaan van ernstige aanwijzingen van schuld vaststelt. Het gegeven dat een onderzoeksrechter aldus ernstige aanwijzingen van schuld kon weerhouden – wat weliswaar niet impliceert dat verzoeker reeds schuldig werd bevonden – vormt in deze een indicatie dat verzoekers aanhouding niet zonder meer berustte op een vergissing en dat hij geheel niets te maken zou hebben met de zaak. Het bevel tot aanhouding van 28 januari 2024 bevindt zich in het administratief dossier. Verzoeker geeft geen enkele verklaring met betrekking tot de door politie vastgestelde feiten die daarin vermeld worden.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij op grond van voormeld aanhoudingsmandaat voor inbreuken op de drugswetgeving, met name handel en bezit van verdovende middelen, waaronder heroïne, waarbij in de bestreden beslissing de feiten worden toegelicht en ook wordt gewezen op de maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten, niet op foutieve, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat rekening houdend met de maatschappelijke impact van drugshandel en -bezit alsook het lucratief karakter van de feiten, kan worden afgeleid dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, minstens toont verzoeker door louter te wijzen op het vermoeden van onschuld, het tegendeel niet aan. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om het aanhoudingsmandaat te weerhouden en uit de aard van de feiten waarvoor verzoeker werd aangehouden af te leiden dat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schenden en vervolgens hieraan verblijfsrechtelijke gevolgen te koppelen.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet blijkt dan ook niet. De verwijzing door verzoeker naar arresten van de Raad die geen precedentswaarde hebben en die werden geveld in zaken waarin de feitelijke omstandigheden niet volledig vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak laat hierover niet anders denken.

Voorts wordt er nog op gewezen dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, Maaouia t. Frankrijk (GC), CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92 285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

3.3.5. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt verder dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de individuele omstandigheden van verzoeker en deze heeft beoordeeld in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij stelt vooreerst vast dat verzoeker het ontvangstbewijs van de vragenlijst hoorplicht in de gevangenis van Haren op 6 februari 2024 ondertekende, maar vervolgens naliet deze vragenlijst in te vullen en aan de administratie over te maken. Tevens heeft verzoeker geweigerd om een terugkeerbegeleider te

spreken op 19 februari en 18 maart 2024. De verwerende partij besluit dan ook terecht: *“Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.”*

De verwerende partij merkt vervolgens op dat verzoeker bezoektolating heeft gekregen voor zijn broer en zijn partner.

Er wordt aan herinnerd dat het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, het bestaan veronderstelt van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermens-waardig is onder artikel 8 EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven moet bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Daar de bestreden beslissing geen einde stelt aan enig bestaand verblijfsrecht in hoofde van verzoeker, betreft het hier een situatie van eerste binnenkomst of toelating op het Belgisch grondgebied. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105)

Evenwel, in eerste instantie moet aldus worden nagegaan of verzoeker een beschermenswaardig gezins- en/of privéleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het gezins- en/of privéleven door het nemen van de bestreden beslissing. De beoordeling of er sprake is van een gezins- en/of privéleven is een feitenkwestie. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van een door haar ingeroepen gezins- en privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient bijgevolg minstens het begin van bewijs aan te brengen van het bestaan van een gezins- en/of privéleven in de zin van artikel 8 EVRM waarop zij zich beroept.

Volgens de rechtspraak van het EHRM is het begrip “gezin” niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar kan dit ook andere de facto gezinsbanden omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). Zowel de stabiele de facto partnerrelatie tussen personen van eenzelfde geslacht als de relatie tussen personen van een verschillend geslacht in dezelfde situatie, valt onder het begrip “gezinsleven” (EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 64). De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn. Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als “gezinsleven” in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, AINashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). Samenwonen is op zich niet determinerend zolang andere factoren kunnen aantonen dat een relatie voldoende standvastigheid heeft.

Verder heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin, dit is ouders en minderjarige kinderen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt verder dat de relaties tussen meerderjarige broers enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). De afhankelijkheidsrelatie moet aldus de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgen. Bijgevolg dient een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn broer te worden aangetoond.

In casu, stelt de verwerende partij vast dat verzoekers broer en zijn partner hem nooit zijn komen bezoeken en dat er niets over zijn broer en zijn partner gekend is. De verwerende partij heeft enkel een vermoeden dat verzoekers broer mogelijk op het Belgisch grondgebied verblijft maar uit het administratief dossier blijkt echter niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van zijn broer. Verder oordeelt de verwerende partij dat het administratief dossier te weinig informatie over het voorgehouden gezinsleven bevat om daaruit af te leiden dat er weldegelijk sprake zou zijn van een werkelijk gezinsleven op het Belgische grondgebied dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat deze motieven in het verzoekschrift niet worden betwist, laat staan weerlegd. Bovendien vinden deze motieven steun in het administratief dossier daar het geen ernstige en overtuigende

elementen bevat die wijzen op het bestaan van een werkelijke stabiele de facto partnerrelatie of een werkelijke afhankelijkheidsrelatie met zijn broer. Daarenboven, zoals reeds vermeld, hoewel verzoeker meermaals de kans werd geboden om het bestaan van beschermenswaardige gezinsrelaties met zijn broer en/of partner in concreto aannemelijk te maken, heeft hij echter de vragenlijst hoorrecht niet ingevuld en heeft hij ook geweigerd om een terugkeerbegeleider te spreken. Hoewel verzoeker verschillende mogelijkheden kreeg om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken, heeft hij zelf nagelaten om de verwerende partij in kennis te stellen van specifieke elementen die zijn dossier kenmerken.

De verwerende partij heeft niettemin wel degelijk de banden van verzoeker met deze personen onderzocht en concludeert terdege dat er onvoldoende elementen zijn om hieruit af te leiden dat verzoeker een beschermenswaardig gezinsleven onderhoudt met deze personen. Aldus besluit de verwerende partij terecht: *“Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd.”*

Ten slotte wordt vastgesteld dat ook in zijn verzoekschrift verzoeker geheel nalaat om enig begin van bewijs voor te leggen dat het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven met zijn broer en/of partner in België aannemelijk kan maken; hij verschaft in het verzoekschrift geen enkele toelichting over zijn broer en partner, de aard en omvang van de relaties, laat staan dat hij duidelijkheid brengt over het beweerd gezinsleven met zijn broer en/of partner. Door louter te verwijzen naar een partner en een broer, zonder meer, doet verzoeker dan ook geen afbreuk aan de voormelde vaststellingen in de bestreden beslissing.

Verzoeker argumenteert in het verzoekschrift dat in zoverre de relaties met zijn broer en partner niet vallen onder een beschermenswaardig gezinsleven, deze relaties onderzocht moesten worden in het kader van een beschermenswaardig privéleven. Dit betoog overtuigt niet nu verzoeker geen enkele toelichting of concretisering verschaft over enige sociale banden met zijn broer en/of partner, laat staan daar enig begin van bewijs van voorlegt. De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats de taak van verzoeker is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven aan te tonen, quod non in casu.

Voor zover verzoeker nog specifieke afwegingen verwacht in eerste bestreden beslissing omtrent zijn beweerd privéleven in België, merkt de Raad op dat verzoeker dit niet nader toelicht. Verzoeker beweert dan wel dat hij banden heeft opgebouwd in België, maar hij concretiseert echter op geen enkele wijze enige binding die hij hier zou hebben opgebouwd en ook hier laat hij weer na om enig begin van bewijs van het bestaan van banden in en met België aan te tonen. Verzoeker verschaft geen enkele duidelijkheid over zijn voorgehouden sociale banden in en met België. Omdat verzoeker het bestaan van sociale banden met zijn broer en/of partner alsook andere sociale banden in en met België niet aantoonst en het administratief dossier daar ook geen ernstige aanwijzingen over bevat, laat staan over de aard en intensiteit ervan, toont hij evenmin het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan waarmee de verwerende partij rekening had moeten houden. Zoals de verwerende partij aanstipt in haar nota met opmerkingen, kunnen gewone sociale relaties bezwaarlijk als een beschermenswaardig privéleven worden aangemerkt. Het komt aan verzoeker toe om concreet aan te tonen dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen (EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, § 63). De bescherming van het recht op privéleven in de zin van voormeld artikel dringt zich pas op wanneer een vreemdeling verregaande en sterke banden heeft opgebouwd in het gastland die gedurende een langere periode worden bestendigd. In casu blijkt niet dat verzoeker gewag kan maken van sociale banden in en met België die zodanig hecht zijn dat dienstig kan verwezen worden naar artikel 8 van het EVRM.

Daarnaast wordt opgemerkt dat wat betreft een voorgehouden privéleven uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet blijkt dat het voorgehouden privéleven een element is waarmee in het kader van deze bepaling rekening moet worden gehouden, zodat hierover ook niet moest worden gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Verzoeker faalt aldus in de op hem rustende bewijslast, zoals de verwerende partij terecht aanvoert in de nota met opmerkingen. Nu verzoeker in deze stand van zaken het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in België niet aantoonst en evenmin in concreto aantoonst dat hij een beschermenswaardig privéleven in België leidt, blijkt dan ook niet dat de verwerende partij bij het nemen van de eerste bestreden beslissing rekening diende te houden met enig beschermenswaardig gezins- privéleven op Belgisch grondgebied in die zin, laat staan dat heden daarover enige belangenafweging moest plaats hebben. Verzoeker maakt dan ook hier niet aannemelijk dat in het kader van een belangenafweging moet worden onderzocht of er in hoofde van de Belgische overheid een positieve verplichting bestaat om verzoeker op zijn grondgebied te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven alhier kan handhaven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel wordt dus niet aangetoond.

Verzoeker meent verder dat de eerste bestreden beslissing tegenstrijdig is waar de verwerende partij, enerzijds, stelt dat er geen beschermenswaardig gezinsleven is en, anderzijds, stelt dat uit niets blijkt dat het gezinsleven niet in het herkomstland of elders kan worden voortgezet.

Verzoekers kritiek is echter gericht tegen een overtollig motief van de bestreden beslissing, met name waar wordt gesteld: *“Daarenboven, zelfs indien zou aangenomen kunnen worden dat betrokkene een werkelijk gezinsleven onderhoudt met een Belgische, quod non, dan nog blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Betrokkene werd daarenboven nooit gemachtigd tot een verblijf in België, zowel betrokkene als zijn partner wisten of behoorden te weten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.”*

Zoals hierboven vastgesteld, brengt verzoeker niets in tegen de vaststelling in de bestreden beslissing dat geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd.

De vaststelling dat er geen sprake is van een gezins- en privéleven dat moet worden beschermd, is voldoende om het besluit dat *“een schending van artikel 8 van het EVRM (...) op het eerste zicht niet aannemelijk is”*, te schragen. Kritiek op overtollige motieven kan niet leiden tot een schorsing van de eerste bestreden beslissing en de Raad gaat er dan ook niet op in.

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing uitdrukkelijk aangegeven dat zij rekening hield met de verplichting die voortvloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet om bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Verzoeker toont, mede gelet op de overwegingen aangaande artikel 8 van het EVRM in de bestreden beslissing, niet aan dat de verwerende partij de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet opgenomen verplichting heeft miskend.

3.3.6. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan waarbij wordt gemotiveerd als volgt:

“Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: *er bestaat een risico op onderduiken.*

6° *Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering binnenkomst/eind verblijf/terugrijvings-maatregel/verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend op 17.04.2024.*

Betrokkene diende op 17.04.2024 (enkele dagen na zijn opsluiting in het gesloten centrum van Vottem) een verzoek tot internationale bescherming in. op 28.05.2024 besliste de Commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen hem niet te erkennen in de hoedanigheid van vluchteling en hem geen subsidiaire bescherming toe te kennen. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest van 19.06.2024 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

☐ Artikel 74/14 §3, 3°: *de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.*

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 28.01.2024 voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden. De politiediensten werden geïnformeerd dat er een drugstrafiek zou plaatsvinden op het adres (...). Betrokkene verlaat het pand en wordt door de verbalisanten gevolgd. Hij wordt later staande gehouden en er wordt een bolletje van 3,65 gram heroïne gevonden en een gsm. Bij een huiszoeking op dit adres worden er 2 andere personen gevat en vinden de verbalisanten 6561 EUR alsook diverse coupures van 275 gram heroïne en 4 blokken en 67 bolletjes, gemaakt van materiaal om in pacsons te verdelen, 5 gsm en een telefoonlijst. De gsm van betrokkene bevat een gesprek over een bestelling van drugs en een afspraak plaats aan het station metro IJzer, een afspraak die uiteindelijk gemist werd. Feiten van handel en bezit van verdovende middelen indien zij bewezen zijn, getuigen van een normloze ingesteldheid, die de volksgezondheid en de gezondheid van de individuele druggebruiker ernstig in het gedrang brengt louter met het oog op makkelijk geldgewin. Drughandel op de openbare weg veroorzaakt maatschappelijke overlast en ligt aan de basis van randcriminaliteit.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Verzoeker richt zijn kritiek op het tweede motief, met name dat hij een gevaar is voor de openbare orde of nationale veiligheid.

Hij laat evenwel het eerste motief, dat betrekking heeft op het risico op onderduiken, volledig ongemoeid hetgeen op zich voldoende determinerend is om de beslissing om hem geen termijn van vrijwillig vertrek te verlenen, te schragen.

In zoverre verzoeker zijn kritiek herhaalt die hij reeds uiteenzette met betrekking tot het gevaar voor de openbare orde, verwijst de Raad naar wat reeds werd uiteengezet onder punt 3.3.4. De verwerende partij voert in haar nota met opmerkingen terecht aan dat zij zich met betrekking tot dit punt heeft gebaseerd op

concrete en objectieve elementen en dat het loutere feit dat verzoeker het met deze overwegingen niet eens is, hieraan geen afbreuk doet.

Verzoeker toont niet aan dat, de omstandigheden van zijn geval in acht genomen, de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek te verlenen onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk tot stand is gekomen. Een schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet wordt dan ook niet aangetoond.

3.3.7. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 EVRM, verduidelijkt hij evenwel niet op welke wijze deze rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het middel is in die mate dan ook niet-ontvankelijk.

De Raad besluit dat de motieven van de eerste bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de eerste bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er werd in rechte en in feite over artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM gemotiveerd. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen zodat niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Gelet op wat voorafgaat besluit de Raad dat verzoeker niet aantoonde dat de eerste bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd, te meer hij nu vaststelt dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van eerste bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt niet.

De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending van de artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids-, voorzichtigheids- en proportionaliteitsbeginsel alsook van artikel 8 van het EVRM, blijkt niet.

Het middel is, in zoverre ontvankelijk, niet gegrond en derhalve niet ernstig.

3.4. De vaststelling dat niet voldaan werd aan de voorwaarde inzake het ernstig middel, en dus niet wordt voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juli tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES